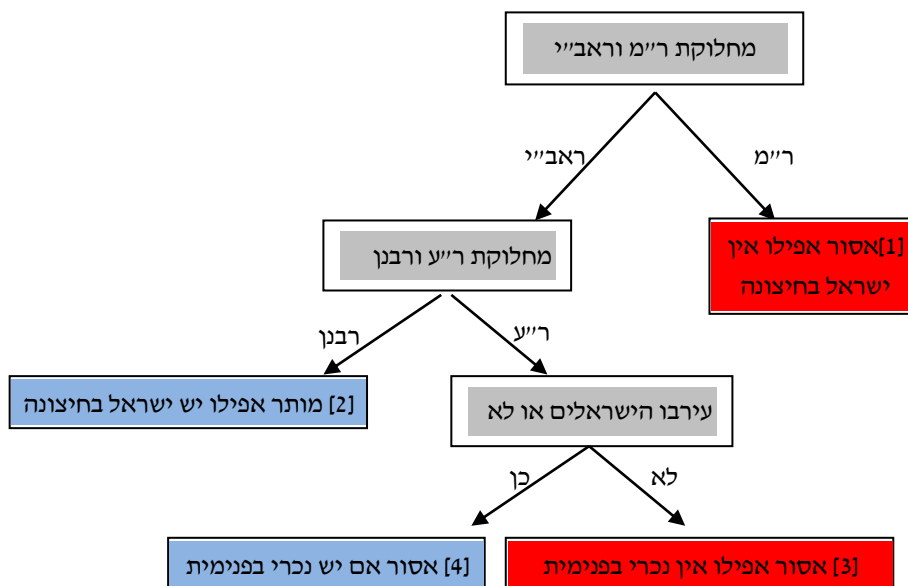

בדין ישראל ונכרי בפנימית וישראל בחיצונה, סה ע"ב

- א. אמר רב יהודה אמר רב: ישראל ונכרי בפנימית, וישראל בחיצונה, בא מעשה לפני רבי ואסר, ולפני רבי חייא ואסר.
- ב. יתוב רבה זרב יוסף בשילחי פירקיה דרב ששת, ויתיב רב ששת וקאמר: כמאן אמרה רב לשמעתייה – כרבי מאיר. כרכיש רבה רישיה.
- ג. אמר רב יוסף: תרי גברי רברבי כרבנן ליטעו בהאי מילתא? אי כרבי מאיר – למח לי ישראל בחיצונה? וכי תימא: מעשה שחיה כך היה – והא בעו מיניה מרב: פנימי במקומו מחו? ואמר להן: מותר.
- ד. ואלא מאי – כרבי אליעזר בן יעקב? האמר: עד שיחו שני ישראלים אוסרין זה על זה! –
- ה. אלא כרבי עקיבא, דאמר: רגל המותרת במקומה – אוסרת שלא במקומה, למח לי נכרי? אפילו ישראל נמי! –
- ו. אמר רב הונא בריה דרב יהושע: לעולם כרבי אליעזר בן יעקב וכרבי עקיבא. וחכא במאי עסקינן – כגון שעירבו. וטעמא – דאיכא נכרי דאסיר, אבל ליכא נכרי – לא אסיר.

הנדון: נכרי וישראל בפנימית וישראל בחיצונה. רב אוסר, ומשמע שרק בצירוף מקרים כגון זה. נדון זה תלוי בשלושה משתנים [המשבצות האפורות]:

- סעיף ג: לשיטת ר"מ צריך להיות אסור אפילו אין ישראל בחיצונה (משבצת [1])
- סעיף ד: לראב"י אליבא דרבנן דר"מ צריך להיות מותר אפילו ישראל בחיצונה [2]
- סעיף ה: לראב"י אליבא דר"מ צריך להיות אסור אם לא עירבו אפילו אין נכרי [3]
- סעיף ו: לראב"י אליבא דר"מ אסור אם עירבו – אסור רק בגלל הנכרי [4], ואלו דברי רב.